№ 6. КИЇВ, БЕРЕЗЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ЗАХИСНА СМУГА ТОВАРИША НЕДБАЙЛЕНКА

(Чи захистить вона його від неприємностей, Перець гарантувати не може).

Здоровенькі були!

ЛИСТ КЕРУЮЧОМУ РЕСПУБЛІКАНСЬКИМ ТРЕСТОМ «УКРСІЛЬЕЛЕКТРО» тов. ОДИНЦОВУ

Здоровенькі були, Василю Єгоровичу!

УЯВІТЬ собі на хвилину, що Ви не керівник республіканського тресту «Сільелектро», а голова колгоспу «Переможець», Глухівського району на Сумщині. Уявили? Тепер уявіть собі, що члени Вашої артілі задумали хороше діло — електрифікувати своє село. «А доки ж ми каганцями будемо світити, — сказали колгоспники. — Артіль наша міцна, урожаї збираємо хороші, в касі теж не одна тисяча шелестить. Пора й свою електростанцію мати».

Ще уявіть, Василю Єгоровичу (пробачте, ми вже Вас зовсім замучили), що це було в 1947 році. Їдуть Ваші представники в Сумську контору «Сільелектро» й складають відповідну угоду. Згідно цієї угоди одна сторона, яка далі скорочено іменується «Сільелектро», робить проекти колгоспної гідроелектростанції і електрифікації села, а друга сторона, яка далі скорочено іменується колгосп «Переможець», платить за це першій стороні 9700 крб.

Все, як бачите, честь честю. Ви вибираєте місце під гідроелектростанцію, думаєте, де і який будматеріал закупити, прикидаєте, що й кому доручити, куди й кого послати. В цей час в «Сільелектро» теж думають і прикидають. Думають, як виудити з Вашої колгоспної каси 9700 карбованців ще до здачі проектів, прикидають, кого послати з цією місією у колгосп «Переможець». Вибір впав на працівника контори Колесникова. Цей, мовляв, все може, цей вхоркає кого завгодно. Не перший раз! Приїжджає в село Колесников і починає біля Вас увиватись, як провінціальний жених у старих водевілях. То з того боку зайде, то з того, то солов'єм заллється про Ваше добре серце, то зітхне й поскаржиться, як тяжко працювати над проектами, коли наперед не платять грошей...

Але характер, Василю Єгоровичу, Ви маєте. нівроку, твердий, і Колесникову не вдасться Вас об'єгорити.

— Давайте проекти, дамо гроші! — сказали Ви.

— Умгу... — сказав Колесников. — Умгу... — Помугикав і поїхав. Що мало значити оте таємниче «умгу», Ви довідуєтесь у лютому 1949 року, коли за рішенням нарсуду Глухівського району з колгоспу стягнули 9700 крб. на користь Сумської контори «Сільелектро», за проектами якої, начебто, у Вас збудована першокласна гідроелектростанція і, начебто, вже цілий рік вона освітлює село.

Далекосхідний флот США продовжує залишатися в китайських водах.

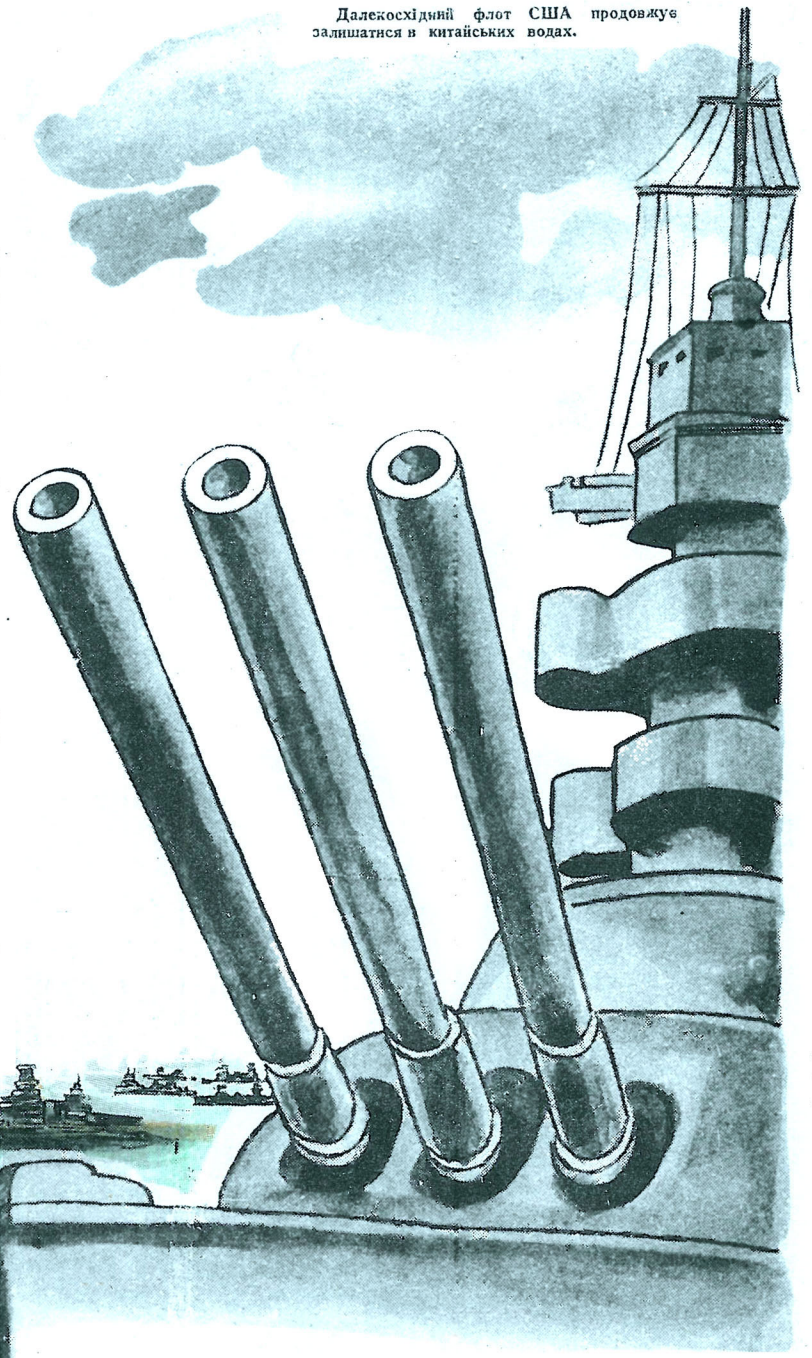

Мал. К. АГНІТА

Вам темніє в очах від цієї новини. «Що це — поганий сон, чи явне, безсоромне шахрайство? Де ж ті проекти, де та міфічна гідростанція? Оце так — «умгу!» — обурюєтесь Ви всіма фібрами своєї чесної душі, посилаючи найніжніші побажання на адресу ловкачів із Сумської контори «Сільелектро».

Отак обурювався, про що й написав власноручно до Перця, справжній голова правління колгоспу «Переможець» товариш Тимошенко, — живий свідок вищезгаданої обурливої історії.

Повірте, шановний товаришу Одинцов, що ми не насмілилися б турбувати Вас, якби ця історія була досадним винятком. Редакційна пошта переконує нас в тому, що у Вашому господарстві далеко не все в порядку. В деякі обласні контори «Сільелектро», як метелики на вогонь, позлітались всілякі ділки, хапунці, любителі легкого заробітку, які гальмують велику й благородну справу сільської електрифікації і, скажемо прямо, — підривають авторитет Вашої поважної установи. Погана вівця всю отару псує!

Від усієї душі радимо Вам, Василю Єгоровичу: закачайте рукави, візьміть добрячу мітлу і... Та, власне, Ви й самі знаєте, що в таких випадках роблять добрі хазяїни. Коли не заперечуватимете, — ми допоможемо. Як сказав Павло Григорович Тичина, Ви з того кінця, ми з цього кінця, і подякують нам колгоспні електрифікатори за цю невеличку послугу. Привіт Вам і найкращі побажання від щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

В КИТАЙСЬКОМУ ПОРТУ

— Ну, нас «на пушку» не візьмеш!

НОТАТКИ НАШОГО ОГЛЯДАЧА

Квіслінг і теперішній норвезький міністр закордонних справ Ланге — не одне і те ж. Квіслінг був квіслінгом, що працював на німців. Ланге — квіслінг, що працює на англо-американців.

З Бізонії повідомляють, що в американській зоні оголошено про закінчення денацифікації. Можна догадатися, чим викликано це: останнього заслуженого гестапівця влаштували на теплу посаду.

ЇХНЯ ЦИВІЛІЗАЦІЯ

ДЕВ'ЯТЬ СМЕРТНИХ ГРІХІВ

Сучасні англійки, мабуть, і не підозрюють, що порушують закон, прийнятий у 1770 році і досі ще не скасований: «Жінки не повинні спокушати чоловіків або обманом втягати їх до одруження, вживаючи духи, фарбу, косметику, віск, вставляючи штучні зуби, носячи фальшиві коси, високі каблуки, корсети або накладні боки».

БЕРЕЖІТЬ ШЛУНОК

Картини ці чарівні і малозрозумілі. Водночас деякі з них настільки натуралістичні, що не радимо їх дивитися людям з слабим шлунком.

(«АРТ МЕГЕЗІН» — рецензія на картини художника Д. Грея).

«НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ НЕ БУЛО»

«Музичні твори Кейджа — це серія несподіваних шумів, які нагадують шкрябання ложкою по сковороді, або ножем по склу і сичання та хрипіння старовинного дідівського годинника. Ми часто чуємо подібні звуки, коли граємо на зовсім розстроєному роялі... Деякі нервові глядачі змушені були поспішити залишити зал до закінчення концерту, але, на щастя, нещасних випадків не було».

(«МІЗІКАЛ КУР'ЄР» — рецензія на авторський концерт композитора Кейджа).

ВІКТОРИНА САДИСТА

1. Хто убив гостя і не сказав навіть амінь?
2. Хто убив доктора в панталонах?
3. Кому відрубали голову після падіння завіси?
4. Де герой убиває старуху сокирою?
5. Хто дозволив померти чоловікові і не допоміг йому?
6. Де герой душить дівчат тому, що в них м'яке волосся?
7. Хто отруїв свого брата?
8. Де персонаж п'єси, задушений в обіймах іншого персонажа?
9. Хто вищав: «фі-фі-фо-фу»?

(Журнал «ТЕАТР АРТС». Вікторина «Мучитель». Вміщується, як пише журнал, для підвищення культурного рівня читача).

ЧРЕВО АМЕРИКИ

Критик Кларенс Кей вимагає, щоб до американських п'єс і кінофільмів, які йдуть на європейський ринок, спеціально додавалися бенкетні епізоди. Подібні вставні сцени, на думку Кларенса Кея, не тільки приємно п'янитимуть голодуючих жителів континенту, але й переконуватимуть їх у тому, що американський образ життя найблагорозумніший і найщасливіший. А це кінець кінцем відіграє свою політичну роль і підтримає діяльність американських дипломатів.

(«ДЕЙЛІ УОРКЕР»).

МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

Німецький фашист барон фон-Штроль звернувся до журналу «Скрін Райтер» з листом, в якому пише: «У мене надзвичайно багатий досвід роботи з діапазоном від розвідувальної діяльності на користь гітлерівського генерального штабу і до полювання на левів в Африці. Це свідчить про те, що я міг би бути корисним і для американської кінематографії... Я погодився б на першу-ліпшу роботу, починаючи від писання сценаріїв і кінчаючи акторською діяльністю в будь-якому фільмі».

АЖ СОБАКИ КАЗЯТЬСЯ

Якийсь Генрі Іст подав у суд на режисера Бед за те, що собака, проглянувши кілька його «фільмів з жахами», почав кусати свого хазяїна.

(«ФІЛЬМВЕЛЬТ»).

ЗАКОННИЙ ДРЮЧОК

В штаті Алабама чоловік має законне право провчити свою дружину, що провинилася, «ломакою, не товщою 2-х пальців у діаметрі».

З МОЛОДИХ, ТА РАННІ

В одній з нью-йоркських шкіл група учнів, начитавшись дитячих журналів «Повісті і картинки», в яких на всі лади смакуються злочини та убивства, організувала банду, що тероризує не лише школярів, а й учителів. У коридорах цієї школи постійно патрулюють два озброєних з ніг до голови полісмени. Один полісмен також присутній на уроках математики, бо викладач цієї дисципліни одержав уже декілька загрозливих записок.

(Журнал «САТУРДЕЙ РЕВЮ ОФ ЛІТЕРАЧУР»).

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Кінець тафтоїк

«НАГРУЗКА ПО МАКУШКУ»

Вчителів деяких сільських шкіл так завантажують громадськими справами, що в них не залишається часу для основної роботи.

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

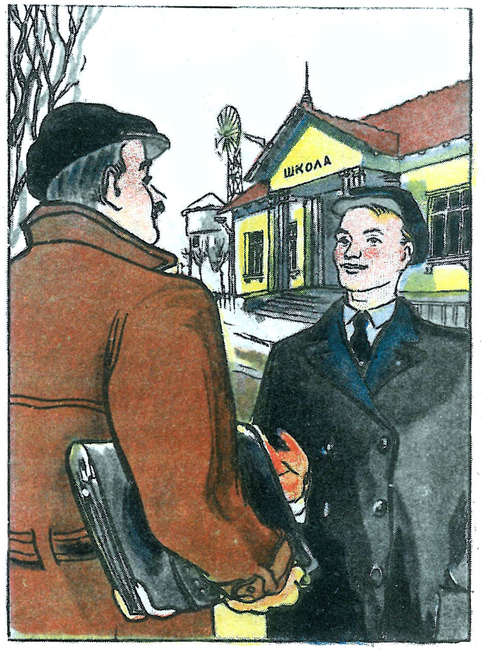

— Не нахвалимося ми нашими вчителями: самодіяльними гуртками керують, у хорі співають, фізкультурників тренюють, стінні газети випускають, сільраді допомагають...

— А учні ними задоволені?

— Цього не можу сказати — вони їх рідко бачать...

Олександр ЛЕВАДА

На сторінках мистецької газети цей критик завіявся якось непомітно. Спочатку він приніс до редакції надзвичайно вчену і надзвичайно теоретичну статтю «Трансляція образу шекспірівського Фальстафа в українську народну пісню «Ой кум до куми залицявся».

Стаття була така превчена і така претеоретична, що її не второпав як слід навіть сам редактор. Особливо приголомшили редактора такі стократ повторені у статті вислови, як от «трансцендентальна сутність домінантних елементів модернізованого резонансу мистецтва Атлантиди», «вірулентність західних сюжетів, реальна сома яких — космос» або «фундаментальна функція апофеозу специфіки форми». Загалом же критик доводив, що невідомі автори пісні «Ой кум до куми» запозичили образ куми в середовищі віндзорських кумась з п'єси Шекспіра, а значить і кум з цієї пісні є ніхто інший, як англійський гультяй і зальотник сер Фальстаф.

Не встиг ще редактор дочитати статтю, як в редакторському кабінеті з'явився сам автор статті. Кивнувши злегка головою на знак привітання і упевнено взявши цигарку з розкритого редакторського портсигару, він показав очима на статтю і підморгнув:

— Прочитали? Правда — клас? Звичайно, неуки не зрозуміють. Профани не погодяться. Але справжні знавці мистецтва підтримають. Справжнім знавцям зрозуміло. Нам з вами зрозуміло. Мені і вам.

Редактор нерішуче прокашлявся і запитав:

— А ви показували статтю ще кому-небудь?

— Звичайно, — відразу ж відповів критик.— Адже це частина моєї дисертації на звання кандидата. Її знає критик Ульсон. І критик Розенпуд. І кандидат наук Уревич. Коли хочете, я зараз подзвоню йому.

І, не чекаючи редакторової згоди, він відразу ж набрав номер якогось телефону, фамільярно прокричав у трубку кілька слів і передав трубку редакторові.

Хвилину послухавши, редактор закивав головою:

— Так, так... Я, власне, і сам думаю, що... Звичайно. тільки неуки... До побачення.

А вже через тиждень в редакції мистецької газети стало якось просто тісно від цього нового нештатного співробітника. Він примудрявся заповнювати собою одночасно всі кімнати редакції. Він писав статті, приймав відвідувачів, консультував, безперервно дзвонив по телефону, розповідав «по секрету» плітки і анекдоти про всіх акторів і режисерів столичних театрів. Розмовляв він з такою зверхністю і такою впевненістю, що у відвідувачів редакції складалося враження, що він тут — найголовніша персона.

У мистецькій газеті критик підписував свої статті коротко: «Л. Альба». А в журналі «Сцена», розрахованому на значно вужче коло читачів, його підпис був виразнішим: «Лео Альбіонський».

Писав Альбіонський головним чином рецензії на сучасні п'єси і спектаклі. Назви цих рецензій завжди починалися словами «Провал» або «Чому зазнав невдачі...»

Крім рецензій, з-під пера Альбіонського з'явилося також кілька статей, які він називав «літературознавчими екскурсами». Найголовнішими з них він вважав статті «Наталка з Полтави як репродукція Джульєтти з Вероні», «Вплив Луїзи Міллер з п'єси Шіллера на Катерину з «Грози» Островського» і «Оперета «Циганський барон», як мірило і зразок». Після цієї статті кандидат наук Уревич, виступаючи на зборах у театральному товаристві, прилюдно сказав, що відтепер сам Альбіонський є мірило і зразок і взагалі — авторитет.

Одного разу драмсекція Спілки письменників надіслала Альбіонському на консультацію п'єсу молодого драматурга Ланового. П'єса була про колгоспну молодь, про її працю, любов і дружбу. Альбіонський прочитав рукопис, поморщився і зажадав зустрічі з автором.

На другий день Лановий прибув.

— Сідайте, — сказав Альбіонський. — Сідайте і не хвилюйтесь. Я вже підготував рецензію на вашу п'єсу, але повірте, що не все ще втрачено. Ваша біда в тому, що у вас неправильні уявлення про мистецтво. Насамперед, скажіть мені: ви читали Ібсена?

— Звичайно, читав. Адже я закінчив університет.

— Давно?

— Вже два роки. А після того поїхав працювати в село.

— От бачите! Значить, твори Ібсена ви забули. Ну, скажіть самі: чи ж схожа ланкова Катерина з вашої п'єси на Нору Ібсена? Чи ж схожий ваш парторг Гаркуша на ібсенівського Брандта?

— Не схожі, — погодився Лановий.

— То як же ви могли подумати, що ваші герої — це повноцінні драматургічні образи? А-я-я-й, товаришу Лановий. Для мене ясно, що у вас неправильні уявлення...

Але Лановий не дав йому договорити.

— Це у вас, товаришу Альбіонський, неправильні уявлення, а не в мене.

— Що?! — скипів критик. — Та чи знаєте ви, з ким розмовляєте?

— Знаю. Я з вами давно знайомий.

— Ви хочете сказати, що знаєте мене з моїх статей?

— Не тільки з них, а й з творів Салтикова-Щедріна, Бєлінського. Бо ви ніхто інший, як сумнозвісний Неуважай-Корито, безпачпортний бродяга в людстві.

І Лановий рішуче попрямував до дверей.

— Ну, почекай же, — прошипів йому вслід Альбіонський. — Я збирався надрукувати рецензію про твою п'єсу лише в мистецькій газеті, а тепер...

І Альбіонський почав нервово заклеювати свою рецензію в пакет.

Незабаром критик Альбіонський зайшов до редактора мистецької газети, щоб здати до друку свою нову статтю «Так будемо ж учитися у Едгара По!» Несподівано він зустрівся з Лановим. Холодно кивнувши драматургові, Альбіонський зневажливо процідив:

— Наша зустріч випадкова, і я прошу не розпочинати зі мною ваших зухвалих суперечок. Їх скоро оцінить преса.

— Вже оцінила, — відповів Лановий. — Ось сьогоднішній номер газети.

Альбіонський рвучко розгорнув газету, глянув на підвальну статтю і раптом остовпів: над статтею чітко вирізьблювався виразний заголовок: «Безрідний космополіт Альбіонський та його покровителі».

— Що?... Що?... — хрипко загукав Альбіонський. — Це нечувана річ! Я зараз подзвоню до Ульсона, до Розенпуда, до Уревича...

— В статті говориться і про них, — спокійно відповів Лановий: — «Його покровителі»— це якраз вони і є.

Альбіонський не сказав більше ні слова. Люто глянувши на Ланового, він рвучко попрямував до дверей. Двері мистецької газети на мить відчинилися, випустили Альбіонського з редакції і щільно зачинилися за ним. Всерйоз. Надовго. Назавжди.

НЕ ВІР ОЧАМ СВОЇМ

— Давайте, діточки, я вам книжку почитаю! Хорошу книжку: Чехова, Антона Павловича! Чули про Чехова?

— Чули! Чули! — залунало з усіх боків.

Ганна Карпівна, старенька вчителька, зібрала своїх вихованців і приготувалась прочитати їм оповідання А. П. Чехова.

— Ну, слухайте, діточки!

Ганна Карпівна одягла окуляри, взяла в руки книжку і ніжно погладила її. Книжка була в хорошій твердій голубій палітурці, а на ній відтиснуто:

Школьная библиотека классиков
А. П. ЧЕХОВ
Избранные произведения.
«Радянська школа»

— Тихо, діти! Слухайте!

Вчителька перегорнула дві сторінки и почала:

— Дед Архип и Ленька...

Хтось із дітей зразу вигукнув:

— Горький! Олексій Максимович!

Ганна Карпівна зніяковіла...

— Так, так... «Дед Архип и Ленька»... Правильно! Горького! — Подивилася на обкладинку, — Та ні: А. П. Чехов! Ясно написано!

Придивилася ще раз. Перегорнула сторінки і ахнула.

На обкладинці А. П. Чехов, а в середині твори О. М. Горького.

І портрет у книзі Горького...

Зніяковіла Ганна Карпівна.

— Дітки, — сказала вона. — Читати Чехова сьогодні не будемо.

Незручно було Ганні Карпівні соромити перед учнями видавництво «Радянська школа», що ото так видає книжки: на обкладинці Чехов, в середині — Горький.

Почервоніла-почервоніла Ганна Карпівна: знову кажу — незручно їй було за видавництво.

А видавництво «Радянська школа»?!

А бракороби з Харківської книжкової фабрики ім. Фрунзе?!

А фабричний контролер № 2?!

Вони червонітимуть, чи ні?!

Остап ВИШНЯ.

Перечитуючи...

І ШВЕЦЬ, І ЖНЕЦЬ...

У СЕЛІ Красне (Кобиляцького району) про М. Ф. Браславця кажуть: «Він у нас і швидкий і хапкий».

Займає Браславець дві посади в одній школі, а на додачу ще й сільським клубом завідує.

Відмикає Браславець клуб лише в неділю і починає показувати молоді, як танцювати танго і фокстроти. Хлопці й дівчата, побачивши, які колінця викидає Браславець, розбігаються, а він знову вішає замок на двері.

До чого ж він дофокстротиться?

НЕ ДАМ! — СКАЗАВ ПОНОМАРЕНКО

КЕРУЮЧИЙ Лазірківською районною філією держбанку т. Пономаренко грубо ставиться до своїх клієнтів. І нічого особливого в цьому немає: названий керуючий, мабуть, обрав унтер-Пришибєєва зразком для наслідування.

Але хто дав право редакції райгазети «Сталінець» критикувати т. Пономаренка?!

Написали в газеті — а тоді ще й посилають свого рахівника за зарплатою!

— Дайте гроші!

Пономаренко розмашисто, як і треба, трахнув кулаком об стіл і заявив:

— Дзуськи... Не дам!

І не дав... З приводу цього Перець може з певністю заявити, що колектив редакції газети «Сталінець» зарплату одержить, як одержить по заслугах зарозумілий Пономаренко!

ЧИ ІСНУЄ РАДАЛІВКА?

СЕЛО Радаліньку, кажучи словами поета, на карті генеральній круж ком позначено не завжди. Очевидно, цей факт і є причиною того що наш райвідділ кінофікації не помічає існування Радалівки і двох її колгоспів. Кругом по селах демонструються кінофільми, тільки нас пересувки обминають десятою дорогою. Недавно, правда, одержали ми повідомлення: вислали кінопересувку. До трьох годин ночі чекали її. Але так і не дочекалися — не туди повідомлення надіслали, адресу переплутали.

На карті Полтавської області Великі Кринки позначені, як райцентр. Це пишеться для того, щоб Полтавське обласне управління кінофікації знало, де міститься райвідділ кінофікації, такий «уважний» до культурних потреб села.

ВІТАЄМО І ВАС, т. МЕЛЬНИКОВ!

ДЛЯ початку — кілька цифр. У 1948 році Шосткинська райспоживспілка виконала план заготівлі яєць на 44,8 процента.

А як працює райспоживспілка цього року?

Знову ж таки, надаємо слово цифрам: січневе завдання по заготівлі яєць виконане на 27,6 проц.

Отже, заготувачі продовжують працювати по... Поспішати з висновками, однак, не рекомендуємо. Давайте краще довідаємось, як оцінили діяльність цих заготувачів керівники Сумської облспоживспілки. Тим більше, що зробити це неважко, маючи під рукою таку поштограму:

> **«Шостка райспоживспілка Онупрієнкові**
>
> Вітаю заготівельний апарат Вашої райспоживспілки виконанням січневого плана яйцепоставок тчк правління облспоживспілки упевнене в тому, що квартальний план яйцезаготівель вашому району буде виконаний достроково 15 березня.
>
> Застголови правління **Мельников».**

Вітаємо і вас, товаришу Мельников, з «успіхами» підлеглого вам заготівельного апарату.

НАШ СЕКРЕТ

Що бить рекорди річ для нас не нова,
Це показала хороше усім
У городку норвезькому однім
Прославлена Марія Ісакова.
Всі іноземці — перемоги свідки —
Дивуються і досі без кінця:
— І звідки в них взялася така швидкість,
Нестримний темп, могутня сила ця?
Темп?
Від життя Радянської Вітчизни —
У цьому наших успіхів секрет!
Народ вступив в епоху комунізму,
І кожен прагне — тільки уперед!

Микола СИНЬОВ.

„ЛОНДОН—ВАШІНГТОН"

«Північно-Атлантичний пакт»? —
Так це ж не пакт, а копія
Того, що знали ми колись
Під назвою такою:
«Вісь
Рим—Берлін і Токіо»...

Віталій ЯРОШ.

P. S. В перекладі ж з англійського
Тут інший чути тон:
Не «Рим—Берлін і Токіо»,
А... «Лондон—Вашінгтон».

В. Я.

В результаті відсутності належного контролю, в ряді громадських їдалень грубо порушуються норми розкладок, завищуються ціни. Такі факти бувають здебільшого там, де директор підприємства, секретар парткому, голова завкому особисто не бувають у їдальнях...
(З доповіді тов. М. С. ХРУЩОВА на XVI з'їзді КП(б)У).

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

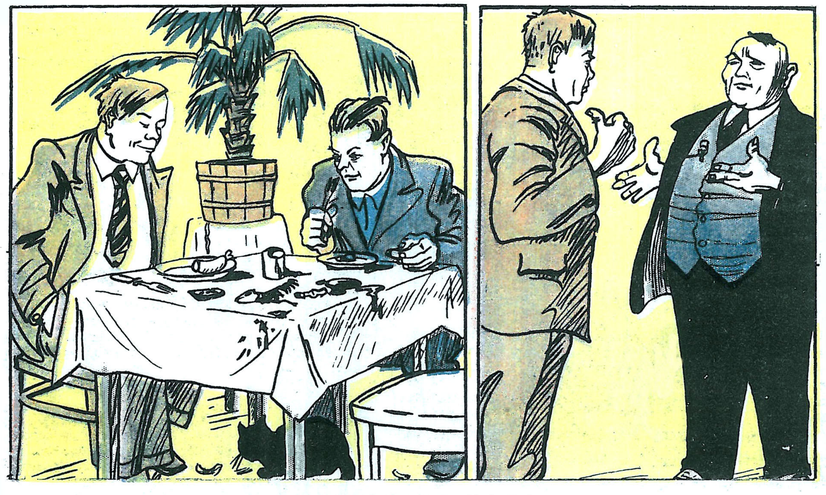

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

— Чому в нашій їдальні таке безладдя?

— Директор сюди ніколи не заглядає — от чому...

— Чому ви, товаришу директор, ніколи в їдальню не заглядаєте?

— Як вам сказати?.. Та туди й заглянути страшно.

ПО-ПЕРШЕ, ПО-ДРУГЕ Й ПО-ТРЕТЄ

По-перше, шановний читачу, тебе, мабуть, цікавить, хто ці два мужі.

По-друге, — чому вони потрапили на сторінки Перця.

По-третє, — чому вони так соромливо одвернулися.

Відповім коротко. По-перше, — хто вони? Один з них — директор жданівського заводу металовиробів С. М. Філіппов, а другий — директор одеського заводу ім. Хворостіна І. Д. Банников.

По-друге, потрапили вони на сторінки Перця тому, що один з них провалює, а другий зриває виробництво кукурудзосаджалок до весняної сівби. Обоє ж разом в січні і лютому недодали колгоспам республіки близько 40 тисяч кукурудзосаджалок.

По-третє... Ну, а по-третє зрозуміло з «по-другого». Самі подумайте, хіба можна з такими показниками людям в очі дивитись?

М'ЯСНИКИ-ФОКУСНИКИ

Полтава. Міський базар. За прилавком стоїть огрядний чолов'яга. Він у білому фартусі й чорних шкіряних нарукавниках. Чолов'яга хвалиться:

— Я м'ясник-фокусник. Зарізав для Полтавської райспоживспілки корову, а вона без серця!

В акті забою корови серце й справді не згадується. А в багатьох корів, крім сердець, невистачає й інших важливих деталей організму. Як вони жили без них — один м'ясник-фокусник знає!

А заготувач Д. Мищенко «купив» втридорога якусь зачаровану корову. Не встиг заплатити за неї, як вона... розтала. Де тільки не шукали її! Навіть у чайній, де пили могорич за вдалу комерцію! Зникла корова! По закупочній квитанції № 20 — є, а куди поділася — не збагнуть.

Вдруге нечистий поплутав Мищенка на забої корови. Він склав акт забою й виходу м'яса на два дні раніш, ніж купив корову!

Всі ці чудеса-фокуси творяться з благословіння голови Полтавської райспоживспілки т. Рудяги й головбуха т. Шпакова, які віддали справу заготівель у руки всяких пройдисвітів-спекулянтів. А ті й раді. Трійка цих діячів — Я. Драчко, І. Міц та Д. Мищенко — лише на закупках 68 голів скоту «переплатила» понад максимальні ціни коопторгу велику суму.

Керівники райспоживспілки дозволили самим заготувачам різати скот. Драчкові це припало до серця. Він зробив якусь «побутову послугу» (так ці гендлярі називають хабарі!) зав. убойним пунктом № 3 «Заготживсировини» Заславському. А Заславський видав Драчкові чисті бланки актів забою з печаткою й трьома підписами. Драчко пише на цих бланках все, що підказує йому його буйна пройдисвітська фантазія.

М'ясо продають у м'ясорозрубувальному павільйоні нештатні продавці. Тут порядкує старший рубщик павільйону М. Кулик. Він винайшов власну теорію додаткової вартості. В його інтерпретації це — сума, яка в процесі спекуляції додається до планової й розподіляється по кишенях заготувачів та їх помічників.

На полтавському базарі тепер орудує ціла зграя м'ясників-фокусників, зв'язаних круговою порукою й взаємною виручкою. Тільки семеро з них, спекулюючи на виписані їм під звіт кооперативні гроші, перепродали через нештатних продавців ніде незаприбутковані м'ясопродукти на 246.073 крб. І знову серед цієї сімейки натрапляємо на Міца, Драчка і Мищенка. Кооперація закликана боротися проти спекуляції і спекулянтів, а в Полтаві вони живуть дружно!

Але як потрапив до компанії м'ясників-фокусників керуючий Полтавською обласною конторою держбанку т. Голубєв?

Виявляється, що спекулянт Драчко зробив Голубєву «побутову послугу» — купив йому кабанчика. Гроші на цю покупку видав Житников, завідуючий крамницею № 4. Розпорядження про видачу цих грошей дали голова райспоживспілки Рудяга й головний бухгалтер Шпаков.

Кабанчика закололи. Сало залишили т. Голубєву, щоб поправлявся. М'ясо й голову реалізували через магазин № 4, а виручені гроші через касира райспоживспілки Іщенка передали тому ж таки Голубєву... Так потрапив в обійми м'ясників-фокусників керуючий обласною конторою держбанку. Тепер Голубєв уже «свій». Він ніколи вже не відмовить їм у незаконних видачах підзвітних сум!..

Коли інспектор-ревізор Головного управління в справах кооперації при Раді Міністрів по Полтавській області т. Батюнін почав розплутувати цей злочинний клубок, до нього на квартиру з'явився якийсь невідомий, залишив пакунок і зник. У пакункові було... сало! Тов. Батюнін склав акт. А м'ясники-фокусники, вирішивши, що Батюнін уже з'їв першу «побутову послугу», підіслали невідомого з новим пакунком. Тов. Батюнін схопив цього пройдисвіта і передав до рук міліції. А через кілька днів цей представник м'ясників-фокусників знову почав розгулювати на вулицях Полтави.

Щось довгенько гуляють по Полтаві м'ясники-фокусники. Чи не пора й честь знати.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Мал. ГРІ

НА ПЕРСИДСЬКОМУ КИЛИМІ

Східна гостинність і західне нахабство.

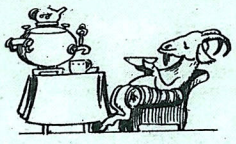

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Послухай лише, що втнула адміністрація Недригайлівського плодоконсервного заводу.

Півроку на заводі пустувала квартира з двох кімнат. Робітники, що довгий час уже туляться на приватних квартирах, не раз просили адміністрацію:

— Та он же вільна квартира. Дайте ж дозвіл поселитись...

— Що ви?! — жахалась адміністрація. — Це ж готель для приїжджих. Це для гостей.

Приїжджих довго не було.

І, нарешті, гостя, яку так довго ждали, прибула і зайняла готель. Гостя не проста, а в білій, натуральній шубі і така поважна, що і їсти, і пити носять їй у номер.

Та відкриємо секрет! — вищеназвана персона є ніхто інша, як... коза самого завідувача відділу кадрів.

Скоро в кози будуть і «кадри»... козенята.

Порадь, Перче, як нам випровадити таку гостю, бо по всьому видно, що вона оселилася надовго?

П. КОРОВАЙНИЙ.

Недригайлів,
Сумської області.

ВІД ПЕРЦЯ. Думаю, що найкраще влаштувати такі проводи на засіданні завкому. А якщо, скажімо, коза впреться, то тоді зробіть просто — переселіть її в кабінет завідувача відділу кадрів. Отак і зробіть!

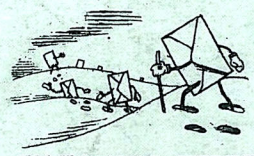

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Запитай, будь ласка, у начальника Київського обласного управління зв'язку т. Батури й начальника Черкаської райконтори зв'язку т. Локтьова: чим їх прогнівило наше село Байбузи, що вони закрили тут поштову філію? Існувала філія з 1928 року, і, раптом, на 21 році — чимсь комусь не догодила. Сказати б, нерентабельна була — так ні, в 1948 р. філія виконала фінансовий план на 103 проц. І листоноші є, і перевізник пошти є. А люди вимушені ходити аж за 9 кілометрів по свою кореспонденцію. Чим це пояснюють тт. Батура і Локтьов — не знаємо. Запитай їх — може вони хоч тобі скажуть.

Голова виконкому сільради ГНІДЕНКО,
заступник голови — КЛИКОВ,
секретар — ЧЕПУРНИЙ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

У нашому колгоспі — 1496 га хорошої орної землі. Є ферма (202 голови рогатої худоби), 37 коней. Є свині, вівці...

А в Бобринецькому райсільгоспвідділі є люди, які піклуються про розвиток тваринництва: завідуючий — Іванов, плановик Гуйван, головний агроном Руденко. Думали, думали вони і запланували нам: посіяти цього року 17 га однорічних трав. 17 га! І ні сотки більше.

— Мало, товариші! Невистачить корму худобі! — заявили ми.

— Вистачить, — кажуть.

— У нас же коні...

— Ну й що ж...

— У нас воли...

— Ну так що ж...

— ...вівці!

— Правильно... це ми знаємо...

От характер у товаришів! Поставили цифру в графу, а там хай хоч трава не росте!

Р. БІЛОКОНЕНКО.
голова колгоспу ім. Воровського.
Бобринецький район
на Кіровоградщині.

ДЯДЮ ПЕРЕЦЬ!

Ми, Галинка та Миколка Онопрієнки, звертаємося до тебе з величезним проханням: допоможи нам, будь ласка, перевести на папір картинки, куплені в магазині Книгокультторгу. Скільки ми не старались, але в нас нічого не вийшло. Лише гроші даремно перевели.

Наші дідуню кажуть, що ці картинки тому переводними й звуться.

ЯК У ТРОПІКАХ

У багатьох установах не дбають про заощадження палива. В приміщеннях занадто жарко.

Мал. ГРІ

Ой, коли б швидше літо, щоб хоч трохи прохолонути.

Нас, дядю Перець, ще цікавить таке питання: чому випуском переводних картинок займається київський керамічний завод? Невже йому робити більше нічого? Чи може директор цього заводу Олександр Леонтійович Барак ніколи не читав байки Івана Андрійовича Крилова, де він застерігав: «Біда, як пироги та стане швець ліпити, а пекар чоботи робити»?

Учні Микола та Галина ОНОПРІЄНКИ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що таке КДУ?

Поясню: так названі короткострумінні дощувальні установки, які виробляє Дніпропетровський механічний завод.

Чому цей апарат зветься короткострумінним, ми дізнались лише тоді, коли спробували ним скористатись. Під тиском насоса дощувальна установка ледь бризнула водою і зразу ж захлинулася.

Після цього короткі струмки побігли із всіх клапанів. Не встигли замінити клапани, як потекло із тих місць, де поставлені водонепроникливі прокладки.

Цікаво, чи відомо дирекції цього заводу, що вона несе відповідальність за випуск браку? Чи може вона відгородила себе од відповідальності якоюсь непроникливою прокладкою?

АЦЕХОВСЬКИЙ,
директор Цюрупинської школи садоводів.

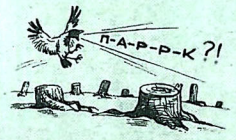

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Не можна сказати, що міські організації Лозової не приділяють уваги своєму парку. Минулого літа в ньому панувало надзвичайне пожвавлення: до пізнього вечора там лунали голоси численних мешканців Лозової, яким міськрада наділила на території парку городи. І тепер наш парк не пустує — там з дозволу міськкомунгоспу ведеться жвава порубка дерев на будівельний матеріал.

При такому піклуванні про зелені насадження у нас скоро не можна буде знайти ні деревця, ані лозинки. Як спогад про це залишиться тільки одна назва нашого міста — Лозова.

П. КРАВЧЕНКО,
Н. ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

м. Лозова,
Харківської області.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 3 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!» — лист голові виконкому Київської міської Ради депутатів трудящих тов. О. Й. Давидову.

Як повідомив тов. Давидов, оргбюро Українського добровільного товариства сприяння військово-морському флоту приміщенням забезпечено.

* * *

У тому ж журналі було надруковано замітку «Счотчица-переглядчица».

Наказом по Укрпапіртресту директорові Попінківського паперово-целюлозного комбінату т. Топольнику та головному інженерові комбінату оголошено догану й запропоновано вжити заходів до повної ліквідації браку.

* * *

Група вчителів поскаржилася ПЕРЦЮ на грубу поведінку та погану роботу завідувача Мостівського (Одещина) райвідділу народної освіти т. Пискунова. Одеський обласний відділ народної освіти повідомив, що Пискунова знято з цієї посади.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (161) (на украинском языке). Підписано до друку 17.III. 1949 р. Формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00969. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 944. Тираж 55.000 прим.

Отсканировал А.НАЗАРЕНКО, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Передові підприємства допомагають підшефним колгоспам у будівництві радіовузлів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ХОРОША ВЕСНЯНА РАДІОПЕРЕДАЧА ДЛЯ КОЛГОСПНИКІВ